

20
9'

Krajanenské listy

Lidový týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

ROČNÍK I.

Redakce a administrace: Łuck, Piłsudskiego 23a. (skrz. poczt. 121.)

ČÍSLO 22.

Budujme 200.000 českou menšinu.

KDO BEZSTAROSTNĚ SPÍ, TEN V ŽIVOTĚ NÁRODŮ ZAHYNE.

Josef V. Rejzek.

Ríká se: kůň má čtyři nohy a také někdy klopýtne — s námi je to však až příliš nahnuté: my klopýtáme vždy a ve všem, a nebo raději, stávají se z nás fatalisté. Pro příklad si dáme alespoň jednu otázku: Přemýšlel již někdo z nás, Čechů, žijících v Polsku, také o tom, jak by se situace vytvářela, kdyby nám bylo jednou z jakýchkoliv důvodů znemožněno (zvláště zemědělcům) rozšiřování našich majetků, eventuálně nabývání nových pozemků přirozenou cestou koupě? Těhle otázky ještě v nedávné minulosti nikdo u nás nevěnoval nejmenší pozornost. A přece o tom mělo být již uvažováno; co kdyby tak..?

Podle statistiky rok od roku počet příslušníků české menšiny v Polsku se zvyšuje, nabývání nových pozemků pak vedle toho až dosud procentuálně ani zdaleka neodpovídá populačnímu vývojevému pochodu naší menšiny. Tím ovšem nikterak nechceme říci, že populace (porodnost) je u nás na nemožné výši, která by nám nějak škodila, naopak, čím víc naše česká větve poroste, tím snadněji a lépe si můžeme upravit životní podmínky. Ovšem, na to se musíme předem připravit — dnes ještě se ozývá sem tam protest proti novotám a hospodářským experimentům. Tyto názory však rozhodně už musíme odhodit. Není také správné jednat, ponechávat vše na starost příští generaci, ona aby se zakousla do onoho perného oříšku převýchovy a hospodářské racionalisace. To by už tehdy bylo příliš pozdě — lehce zůstat pozadu, těžko však něco dohánět. Zapamatujme si, že lest na tempo doby neplatí, nutno proto začít hned, bezodkladně. Také i těm kteří přijdou po nás, zůstane ještě dost práce a možná mnohem více než jí máme právě my před sebou.

S dobou se mění svět a s ním i lidé. Kdo tomuto vývojevému pochodu nečinně, bezstarostně přihlíží, ten padne, kdo se vzepře a vyzvedne na povrch onoho lidského zápolení, ten zvítězí.

Podívejme se jenom tak mimochodem na československého „krále bot“ — Jana Batu. Nedávno v Brně při své promoci na doktora technických věd odpověděl na československou aktuální situaci. Odpověděl svým způsobem — tím, že snašel nápady, jak rozšiřovat pracovní možnosti a dále budovat silný bohatý stát — „stát pro čtyřicet milionů obyvatel.“ Toto Batovo heslo se stalo tématem diskuse celé československé veřejnosti a Baťa pevně věří, že se jeho plány dají realizovat. Povrchně, zvláště nám v Polsku se zdá všechno to neuskutečnitelné. To proto, že tato výzva pochází z takového zindustrializovaného, sociálně, hospodářsky a kulturně vyspělého státu jako je Československo. A přece je to podle tohoto velkého podnikatele možné, není to žádná utopie. — Proč bychom tedy nemohli my, Češi v Polsku, vyrůstat v 200.000 menšinu, aniž bychom trpěli nedostatkem a aniž bychom rozšiřovali plochu našich pozemků, když úroveň našeho zemědělství je v porovnání se západní zemědělskou kulturou velmi nízká a když družstevnictví u nás se nachází dosud v plénkách? U nás je to rozhodně proveditelné, jde tu jen o zdravé a účelné rozdělení práce, o zvýšení kvantitativní kvality zemědělské produkce, o povznesení sociálního nivea lidu a v první řadě jde o zavedení společné práce, nebo lépe společného podnikání, kterému říkáme — družstevnictví.

(Dokončení příště.)

J. Foitík:

KVASILOVSKÉ OBRÁZKY.

Jedna ze starých chaloupek Kvasilova, dnes už rozbořená.

S osmou hodinou ranní vjíždíme autem do malebné vesničky, rozložené uprostřed rovných, žirných polí.

Kvasilov.

Osada založena as v roce 1870 přistěhovalci z jičínského kraje. Mezi prvními, kteří zakoupili od knížete Karla a Zikmunda Radzivilů jsou uvedena jména krajanů: Rajch, Perný, Stránský, Zeman, Zach, Čížek a celá řada jiných.

Kvasilov prožil pestrou minulost, neboť zde měla místo svého času věhlasná tak zvaná Novodvorská bitva, ku které došlo mezi kvasilovskými občany a Ukrajinci z Nového Dvoru a která měla dozvuky u soudních pánů, zde se vytvořilo jedno z míst, které produkovalo do války nejvíce dobré jakosti chmele, Kvasilov se proslavil organizovaným odbojem proti bolševikům v čase jejich nájezdu na Volyn a konečně — do letošního roku vycházel v Kvasilově jediný náš časopis „Hlas Volyně“, který po celých 12 let plnil své poslání mezi našimi lidmi na Volyni.

Mluví-li se o Hlasu Volyně, není možno nezapomenouti na jeho prvního redaktora a zakladatele Ant. Perného, kterého vám připomíná každý krok učiněný po Kvasilově. Tak na

příklad škola. Stojí uprostřed vesničky, hezoučká, rozsáhlá budova. A hned si připomenete, že v ní učil v letech 1892 až 1899 učitel, který se potom stal učitelem celé české větve, Ant. Perný. V sousedství Perných domku, odkud se po léta rozbíhal do světa Hlas Volyně se nachází skromná budova kvasilovského Sokola; i zde Vám to říká, že zakladatelem tohoto Sokola byl rovněž A. Perný. Kvasilovský rodák, který celý svůj život věnoval práci pro lid z něhož vyšel a který miloval, po nejručnějších životních útrapách odpočívá na tichém kvasilovském hřbitůvku a tento kvasilovský rodák bude žít dlouho a dlouho ve vzpomínkách Kvasilova a celé menšiny.

Ačkoliv Kvasilov byl vždy výstavnou vsí, která se mohla směle řadit svou výstavností k některým našim malým městečkům a čistotou zajisté by je předčila, mění svou tvář nyní stále a to zřejmě ku svému prospěchu. Tak zde již mizejí charakteristické venkovské chaloupky a na jejich místě objevují se pěkné vilky. Dlážděné kamenem ulice a železná dráha, protínající Kvasilov, učinily z něho živé místo, přes nějž v krátkých přestávkách se přeřítí vlak a často zahučí auto.

(Dokončení příště.)

Václav Palla.

VZPOMÍNKY NA JUGOSLAVII.

(Dokončení.)

Když jsme vypluli z Šibeníku, bylo krásně, když jsme ale vypluli na otevřené moře, byla bouře. Náš „Karadjordje“ ky-mácel se se strany na stranu.

No, ale nebylo to tak strašné.

O druhé hodině noční, dorazili jsme do Splitu. Nocleh jsme dostali v sokolovně a spali jsme na jevišti. — Dobře se spalo, jenom, že jsem ráno nemohl vyrovnat ruku. Spalo mi na ní jedno z našich děvčat. Škoda, že jsem tak tvrdě spal...

Časně ráno jsme opět šli na toulku městem — podívat se po městě.

— Split je moderní. Nemá nic podobného s Šibeníkem, kde si sousedé v třetím poschodí potrášají rukou a připalují cigarety, „přes ulici“. Tady je úplně něco jiného.

Široké asfaltky, vroubené palmovými alejemi... O břeh šplouchá voda.

Zastavujeme se u krásného pomníku krále Aleksandra Ujedinitelja a věnujeme velikému člověku, skosenému rukou vraha, chvíli ticha.

Pak se ubíráme na rozhlednu Marjana. 1400 schodových stupni nám vystačí, abychom byli unaveni. Na hoře je však krásně. Tak krásně, že se opravdu chce žít.

Dokola moře. A zde modřinový lesík, porostly všemožný-

(Dokončení na str. 4.)

Moskovitinský:

TOHLE BYLA LEST, PANE REDAKTORE!!!

Někdy se až divím, jak se všem našim krajanům dobře žije — hoto-
vový ráj! Ze ne? I jen si nechte sloužit — vždyť se tak o nás píše
v celé řadě polských listů; někdy se do toho pustí i seriózní listy a
to pak už našinec je skutečně na rozpacích, neví jestli má věřit fak-
tu, který den ze dne prožívá a který mu drasticky a se vši důrazno-
stí připomíná upřímnou bídu, nebo věřit tomu bohatství a ráji, který
je vyobrazen krásnými písmeny, graciosně seřazenými do božsky štíh-
lých sloupců. To pak má člověk tomuhle pokušení odolat, když vidí,
co jen to stálo námahy některého toho pana redaktora (možná že tu
reportáž o nás musel psát někde v kavárně a že se samou starostí o
nás nemohl ani dobře najíst a není těžko si pak také přimyslet málo
diskretního kapelníka, kterému jsou Češi v Polsku „buř“ a proto za-
čne panu redaktorovi do té reportáže tiskát duchaplným jazzem) a
co také práce to dalo sazečům v tiskárně, jimž zajisté při „nabírání“
těhle pravdy o místních Čechách sám sazečův stroj začal neposlušně ki-
skovat. — Nedivte se pak světu, že z nás nadělal milionáře nebo při
menším nějaké zemany.

Jak a kde se rodí podobné informace o životě Čechů v Polsku, eventuálně Čechů žijících na Volyni?

Svého času jsem dostal návštěvu ze sousední české vsky Libánov-
ky. Tehdy mě bylo sděleno, že tam má toho dne přijet nějaká dele-
gace z Československa a abych tam prý také ráčil přinést svou ko-
stru. Samozřejmě, že jsem slibil dostavit se, zvláště když mně bylo
vysvětleno, že jde skutečně o nějaké ctihodné pány z naší staré vlas-
ti. A abych se přiznal, poseda mně nějaká nevyčísitelná zvedavost,
když mi bylo sděleno, že z kompetentního místa v Dubně bylo přímo
nadiktováno přivítání oněch „pánů z Czechoslowacj“.

„Máme se ustrojit (mládež) do českých krojů“, bylo mně řečeno, „při-
pravte hudbu, hasiče — no, zkrátka, máme uspořádat takovou větší
slavnost.“ A tato zpráva mně už byla nějak nápadnou, myslil jsem
si: buď není normální onen „zpravodaj“, nebo něco takového, ale že
by se najednou s takovou starostlivostí někde v Dubně obírali s ně-
jakými pány z Československa a chystali jim (byť na účet malické če-
ské vsky) nějaké ovace? V těchto neutěšených poměrech?.. A tu
jsem se vši určitostí přišel k náhledu, že „to“ muselo chvilku klap-
nout na některém jiném místě. S tou myšlenkou jsem se také dosta-
vil do Libánovky.

Byla jedenáctá před polednem. Vše bylo podle příkazu „s hůry“
připraveno do všech podrobností. A skutečně to krásně libánovští do-
vedli provést, jen co je pravda, čest a chvála! Však také si dovedete
představit ten krásný, pestrý český kroj. Tam zas vidíte u vši kázně
seřazené do dvojstupu hasiče — přišli jak jeden muž. A před celou
tou pestrou, svátečně naladěnou skupinou hudba, česká místní hudba.
Nástroje jejich se v slunci třpytí až oči přecházejí. — „No, tohle bu-
dou páni zajisté mile překvapení,“ uznává nějaký bodrý táta, který
se vykulil právě z velikého zástupu lidí. Mluvim-li tu o velikém zá-

(Dokončení na str. 4.)

Text k obrázkům: 1) Město odkopané ze země. 2) Zastavujeme se u krásného pomníku krále...

Ve volné chvíli

J. V. Mojlil:

Z dojmů cyklisty.

Schylovalo se k večeru; šla mi u ústretý noc, noc tmavá, bouřlivá, deštivá, když jsem do-
jížděl do nějaké osady. Měl jsem
ještě asi 12 km. do vesnice, kam
jsem chtěl dojet. Jel jsem rych-
le po pěkné silnici. Vítr se mi
opíral do zad, hnal za mnou
mračna prachu a listů a spouště
černých a hrozivých mraků.
Vzduch byl tíživý, dusný. Po
pravé straně hučela řeka, za-
bleskla občas mezi korunami
vrb a olší jako vyžděšené oko
udýchaného zvířete a zas ji by-
lo slyšet jak se řítí kupředu,
naráží na skaliny v korytě a na
vysoký břeh. Nebylo veselo.
Tma houstla, ta zvláštní tma
letní noci, v níž blíží se bouře a
a jež vypadá tak úzkostlivě a
bojácně jako nikdy jindy. Ptáci
umlkly, všude hluboké ticho,
všechno jako by čekalo až pro-
mluví vzbuřené živly. Zrychlil

jsem jízdu jen abych měl za
sebou tu nelákavou cestu.

Dojel jsem do osady když po-
čaly padat první kapky. Veliké
a řídko. Temnotou šlehl blesk
a v dáli zahučel hrom. Mžíkem
jsem projel vesnicí. Setmělo se
ještě více, rozsvítil jsem elek-
trickou svítilnu a uhaním dále
tím rychleji, čím rychleji padaly
kapky blížícího se deště. Silnice
teď běžela těsně vedle řeky. A
řeka se pěníla, hučela, vztekala
se, jako by se už byla napila
z bouře, která se valila za mnou.
Dlouhý pruh světla mojí svítil-
ničky vinul se přede mnou
a ostře prorážel tmu, čím dál
rychleji, protože dešť padal hu-
stěji a prudčeji. Cítil jsem ko-
nečně, že neujedu.

Jízda stávala se pořád nebez-
pečnější a obtížnější. Bláta při-
bývalo, střikalo, liják bil už zu-
řivě do zad a promočil mne za

chvilu do kůže. Celé spouště
vody vrhl prudký vítr a chvěle-
mi se snažil svrhnouti mne z
kola. Dojeti kam jsem chtěl ne-
bylo ani pomyšlení, ač zbývalo
už jen asi 4 km. cesty. Tož ně-
kde se ukrýt, přečkat do rána,
ať kdekoliv.

Konečně zazářila přede mnou
jakási světélka. Slabounce ne-
směle zablakala. Opravdu, dojel
jsem chalup. U silnice se krčili;
zarazil jsem hned u první, svi-
tilil v ní. Zabušil jsem na vrata.
Rány zanikaly ve hluku bouře
a tu nezbylo než tloucti znovu
a znovu. Trvalo dlouho než se
objevila na dvoře záře svítilny
— někdo šel otvírat; oddýchl
jsem si. Zápora spadla a ve
vratech se objevila mužská po-
stava. Světlo mé svítilničky os-
tře na ni dopadlo. Muž ne-
příliš starý, oholené tváře, ná-
božný výraz v ní — ale dojem

nijak příjemný. Povídám hned
co mě stihlo a prosím, aby mě
u sebe nechali do rána. Mnoho
ochoty jsem neviděl. Odůvod-
ňoval jsem tedy dále — každá
vteřina stávala se mi nesnesi-
telnou — že rád zaplatím, dál
že mi dnes nemožno. Zmínka o
penězích snad pomohla. Hnuli
jsme se tedy dovnitř. Kolo jsem
postavil v síni a vešli jsme do
světnice. Voda ze mne črčela.
Zůstal jsem státi u dveří a zno-
vu jsem žádal, aby mi vzhledem
k tomu psímu počasí poskytl
přístřeší. „Ale jo“, povídala
statná žena, patrně hospodyně,
„pojdte dál! Člověk aby se po-
řád zlobil“ — dodala a okem
šlehla po mladé ženě, sedící na
lavici u kamen s dítětem—de-
ra asi.

Teď jsem se teprve rozhlédl
náležitě. Světnice s černým stro-
pem na silných trámech, hliněná
kamna, pec a trocha nábytku,
jak to bývá v skromných ve-
snických chalupách. U stolu se-
děla stará žena, patrně babička,
žilnatých vřsých rukou, vrá-
scitého obličej. Držela růženec
a modlila se u rozžaté svíce.

Vrátil jsem se očima k ženě,
na niž se hospodyně tak zle
podívala. Jako dívka ještě. Ko-
jila dítě a když jsem vešel, ho-

VELKÁ SOUTĚŽ „Krajanských Listů“ na r. 1938!

Tímto číslem vypisujeme naši připravovanou soutěž k rozšíření „Krajanských Listů.“ Tato soutěž potrvá pouze do 15. července t. r., to znamená, že kdo získá jakýmkoliv způsobem v tomto čase největší počet nových odběratelů, ten obdrží první cenu; pak bude následovat druhá cena, třetí, čtvrtá atd., podle počtu získaných nových odběratelů. Celkem jsme připravili pro naši soutěž 10 cen. Podle výsledku soutěže můžeme však počet cen zvýšit, aby každý, kdo by získal třeba sebemenší počet odběratelů mohl být odměněn cenou.

Hlavní ceny naší soutěže jsou 3:

1. Třílampový radjový přijímač.
2. Železný pluh (značka Ventzki).
3. Fotopřístroj na filmové blány 6X9.

Další odměny budou sestávat z praktických předmětů denní potřeby a celé řady krásných vázaných knih, jako „Veliké dějiny národa českého“ a t. p.

Podmínky pro soutěžící a návod k soutěži jsou tyto: 1. Všichni noví odběratelé, přihlášení v průběhu soutěže, se stanou stálými odběrateli.

2. Každý soutěžící současně s přihlášením „svých“ odběratelů vybere předplatné nejméně na půl roku (5 zl.) z každého odběratele a zašle je „Krajanským Listům“.

3. Noví odběratelé bez řádně zapraveného předplatného nebudou připsáni k dobru soutěžícího.

4. Soutěžící přihlašuje odběratele v administraci „Krajanských Listů“ hromadně, nebo i jednotlivě. (V době soutěže povedeme soutěžící v evidenci a budeme řídit záznam nověpřihlášených odběratelů.)

5. Adresy soutěžících a nověpřihlášených odběratelů necht jsou psány čitelně a správně.

6. Soutěžící reflektuje na cenu pouze tehdy, když přihlásí nové abonenty v době od 15. června do 15. července.

Prosíme zdvořile všechny ty, kteří se zúčastní této naší velké soutěže, aby se řídili přesně podle výše uvedeného návodu, aby nedocházelo k nějakým nedorozuměním.

Voláme ke všem našim odběratelům a příznivcům!

Buďte nám nápomocni v naší snaze o rozšíření a zvelebení

nem se zapínala. Teď marně hleděla potlačiti silné, křečovitě štkání. Hned jsem usoudil, že je po nějaké srážce, vše tomu nasvědčovalo. Starý, který mne přivedl, posupně usedl na lavičce a dýmal, hospodyně prudec odestýlala, všichni mlčeli, že bylo slyšet, jak dešť venku plešká a vítr hučí.

Trpné mlčení, až se mi hlava zatočila. Přistoupil jsem ke kamnům, v nich ještě oheň svítil, abych se trochu osušil. Teď teprve jsem viděl lépe do tváře mladé matky. Bledá, zmučená, ale i tak půvabná, na řasách slzy se jí chvěly, a ty oči její temné, hluboké, až vpadlé, mluvili takovou zoufalou bolestí, že mě zrovna bodlo. Co se to zde děje? ptám se sám sebe. „Tož, koho chováte,“ povídám jí, jak jsem dovedl vřidně, „prince, princeznu?“, a nahnul jsem se nad dítě.

„Jo chová...“ vybuchla naráz hospodyně, jako když hrm u hodí. „Parchanta chová! To máme čistou dceru.“

„Ale maminko,“ z bolestnou výčitkou obrátila se na matku

a její tajený pláč propukl vši silou, celé její tělo se přivalem rozvinulo. Plakala a tiskla dítě k sobě.

Stará však neumkla: „Jo jo, to méme dceru. Tak se nám zapomněla.“ křičela ako divá a rukama prudec šermovala před dceřinou tváří a pak z proudu řeči rozružené ženy jsem se dozvěděl celý smutný román té mladé mučednice jež seděla a již dušil příval hrozného pláče.

Chudá dečka a syn bohatého sedláka. Zamilovali se do sebe celou silou mladých horoucích srdcí, a jak to už často bývá, že snatek musí být víc obchodem než spojením lásku posvěcených duší, jinochovy rodiče nechtěli ani slyšet o chudé nevěstě. Všechno pláč, všechno zapřísahání mladých lidí nestačilo na to, aby obměkčilo krmenné srdce vypošťavých rodičů. Ani pak ne, když se ukázalo, že Julie je... Ubohá ta duše! Trpěla-li dřív beznadějností své lásky, trpěla teď ve svém stavu desateronásobně. Teď teprve promluvi-

našeho jediného českého listu v Polsku. K realizaci tohoto plánu nestačí pouze redakce našeho listu, zde je třeba těsné spolupráce s naší čtenářskou obcí a s celou českou veřejností v Polsku. Chceme tím říci, že list nedělají pouze redaktoři, ale také a to především čtenáři onoho listu. Podle toho jak vypadá list je posuzována vyspělost čtenářské obce. Přiložme proto společně ruku k dílu a dokažme světu, že se také dovedeme vzchopit když toho je třeba. — Podaří-li se nám náš list zvednouti na žádoucí úroveň — a redakce pevně v to věří — pak to nebude ničí zásluhou, leč našich čtenářů. Představte si jak velkou práci vykonáte pro českou věc získáním několika odběratelů a nebude se vám to zdát ani dost obtížné. My pak předem děkujeme všem soutěžícím, protože je budeme považovat za první, kterým skutečně záleží na existenci „Krajanských Listů“ a kteří nikoliv jen slovy projevili snahu pomoci tomuto listu, nýbrž použili činů. — Taktéž vítáme mezi nás novou řadu odběratelů, protože oni jsou právě onou vzpruhou k povznesení listu.

A nyní redakce také volá k mládeži a její organizacím.

Mladí, obracíme se k vám, abychom vás povzbudili k mohtnému elánu v pomoci našemu listu. Mladí, vás čeká dosud budoucnost a proto je přímo vaší mravní povinností, abyste se se vši energií chopili této příležitosti a činem dokázali svou vyspělost a smysl pro pokrok, abyste, až vás jednou život zavolá mohli hrdě říci: Zde stojíme a jsme připraveni, náš běh doby neprekvapil! Co učiníte pro list, učiníte pro sebe!

Od výsledku soutěže bude záviset další pokrok našeho tisku, neboť přihlásí-li se několik set nových odběratelů, budou vycházeti „Krajanské Listy“ dvakrát týdně, což jest jistě zbožným přáním jak redakce, tak i našich čtenářů. Při trochu větším vypětí sil podaří se nám společně dílo, na něž budeme jednou hrdi. Dokažme, že nepotřebujeme ke každému malému krůčku vývoje celá desítiletí.

Upozorňujeme, že toto číslo mléřadí zašleme na požádání v libovolném počtu všem, kdo si o něj za účelem propagace požádá.

A proto: Přejeme si všichni náš list dvakrát týdně? — Na tuto otázku nám odpoví naše soutěž...

Přejeme mnoho zdaru v soutěži a všem příznivcům našeho listu upřímně děkujeme za spolupráci.

Redakce a administrace.

lo zase srdce jejich rodičů. Nebylo nadávky která by nepatřila jí, nebylo rany, jež by byla padla ved e...

Zacházeli s ní ne jako s dečrou, ale jako se zločincem, a to nebyli rodiče, to nebyli lidé a tím méně křesťané. To křesťanství jež jsem viděl v těch obrázcích a v těch růžencích, učinilo ani tolik, aby dovedli uznat a pochopit nesmírnou boldst vlastní své krve! —

Šel jsem spát, když klekali ke večerní modlitbě. Jak se mi hnusí taková modlitba, jak se mi oškliví, když lidé takovýmto způsobem projevují lásku k Bohu, zatím co jsou p'ni nenávisť k člověku.

Starý mě zavedl do komůrky, naproti světelnici přes sň. Toužil jsem po odpočinku, odstrojil jsem se a uleh na slámu. byl jsem tak unaven cestou a dojmy, že jsem usnul naráz.

Probudil mne křik. Naproti ve světelnici křičeli, zaslechl jsem; v chalupě jak po vymřelém konci sprosté nadávky. Pozvedl jsem se, v tom cosi

udeřilo do dveří komůrky, bylo slyšeti zaklení; „Jdi si, k...o, kam chceš...“ u světlice zabuchly dveře. Bezpečej by dceru vyhodili do toho nečasu. Hned na to jsem slyšel, že se kdosi zvedá, i pláč dětský jsem zaslechl — vrzly dveře, co vedly ven, pláč se ozval ještě venku, kde zatím už pomalu ustával dešť a protrhanými mraky se mihla sem tam nějaká hvězdička... — a pak bylo ticho...

Usnul jsem teprve když už začínalo svítat a pěnice kdesi tichounce pěla svou ranní píseň.

Můj bože, taková pěnice a — člověk...

Probudil jsem se když už byl dávno den, krásný den — slunce zářilo, odráželo se v milionech kapek věčejšího deště, jehož stopy byly na listech trávy a stromů před okny „mé“ komůrky. Všechno osvěžené, veselé, jasné, ale mně na duši ležely věčejší dojmy. Vyšel jsem; v chalupě jak po vymřelém konci sprosté nadávky. Vyšel jsem na násp, za-

(Dokončení na str. 8.)

O TĚ NAŠÍ STARÉ VLASTI

Joža Hilbert:

Z KRÁS ČESKOSLOVENSKA.

Až přijedete někdy do své rody a způsobů i forem lid- staré vlasti a až jí alespoň svého života. Tyto kontrasty trochu poznáte, jistě mi pak však nejou tvrdé a dramatické za pravdu, když vám nyní ké jsou jaksi laděny k sobě řeknu, že Česká republika je a tento lad a sklad, toto vy- zemí velkých překvapení a že rovnání protiv dává celé zemi je neromantičtější aspoň z char kter jasné romance a ne tiživé balady.

A když vás chtěl v tomto článku provést alespoň po ně- střed Evropy na eznete na kterých zajímavých místech, pak by nám to trvalo asi dost dlouho a panu redaktorovi bychom jistě povážlivě zato-

čili kapsou při nákupu papíru. Zatím se tedy spokojme s těmi dvěma (brázky) hrady. Jsou to Krivoklát a Karlův Týn (neb) Karištejn) dva z celé řady historických hradů, o nichž jsou napsány celé kroniky a které dodnes zůstaly úplně zachovány — až přijede- te na Sokolský slet do Pra- hy zajďte se na ně podívat. Tož — na shledanou, draží volyňští krajané!

Krivoklát.

Karlův Týn.

Moskovtinský:

TOHLE BYLA LEST, PANE REDAKTORE!!!

(Dokončení ze str. 2.)

stupu lidí, pak ovšem v porovnání s touto viskou — tolik návštěvníků tam bývá a- sí o pouti. A to postaći, vždyť byl všední den a tuhle, všichni dali kvínde práci, ustrojili se svátečně a přišli sem. Přišli, aby uvítali hosty z daleka. — I- nu, počkají tak půl hodiny, hodinku, až přijedou; pak zase půjdou ku své práci. — Ale tu již čekají hodinu, dvě, tři, čtyři a dosud po nikom ani slechu, alespoň tak každou chvíli hlásí hlídky, které byly vyslány před visku, „aby to klapalo až přijedou“. Ale neklapalo...

Lidé se již v podvečer začli rozcházet a najednou kde nic tu nic — hosté při- jeli, taxikem. Vše se jenom tak narychlo seřadilo a muzikanti nasadili nástroje. Za zvuku hudby páni vystupují z auta; celkem čtyři muži. — Kdo jsou ti čtyři muži?.. Ze staré vlasti?..

A po chvíli trapného vypytování se dovidám: Starší, telnatý muž je jeho ex- lence pan P....., redaktor jistě velké tiskové agentury z Varšavy a další dva mladici jsou reportérové tytéž agentury, prachobyčejní řemeslní reportéři, kteří se jinak potloukají světem, aby kde co sebrali pro noviny. Čtvrtou osobou byl nějaký pán z Dubna...

Po uvítací řeči následoval pak nástup krojovaných a jeden z pánů reporterů ve vši důstojnosti namířil svůj fotoaparáť, pak druhý velkomyslně zklapl a — bylo po slavnosti, program slavnosti vyčerpán a vlastní účel návštěvy dokonán. Pak už nic nenásledovalo, leda to, že se šlo na hostinu. Skutečně, ti naši lidé byli ještě po tom všem tak naivní, že je pozvali ke stolu, jako by se domnívali, že teprve zde páni ráčejí vyklopit ono posláni, které je tak důležité, že museli všichni lidé z vesnice k tomu den shánět kroje, den pak čekat a tím ztratit dva dny — dva všední pracovní dny. A lidé dychtivě čekali co bude dále. Nebylo však nic — páni se najedli, napili a odjeli. Tak, to by byl popis celé této tragikomédie. Ale ještě něco...

Pane redaktore P.....!

Kde jste nechal ty hosty z Československa, kteří měli místo vás při- ject? Myslíte si, že na ně ti lidé, jak jen spatřili vaši vznešenou osobu, zapomně- lí? Myslíte si, že vaše osoba s dvěma reportery nahradila lidem ty hosty z ČSR? Když je tomu tak, vzácný pane P....., pak promiňte, ale musíme říci, že jste se hrozně mylil, protože to bylo na nás přespříliš průh- ledné než abychom nepochopili, že ti hosté z ČSR. byli nehorázněno blažní, nebo lépe, že to byl úskok, lest!

Hele, tak se dělají reportáže do novin! Krásné, tak nádherné, že se o podob- ných věcech nezdá ani všemohoucímu reportéřům v Americe. Nadiktujte se:

Václav Palla.

VZPOMÍNKY NA JUGOSLAVII.

(Dokončení ze str. 2.)

mi druhy kaktusů. Tyto exotické rostliny mě opájejí. Myslím stále o tom chudáčku kaktuse s kterým se matka bavila několik dlouhých let, než byl jako velký brambor. Jak by mu zde bylo dobře mezi svými.

Navštěvujeme ještě starožitné město Kleociana. Je zachovalé. Pak odcházíme, je nám jako by- chom opouštěli dobu, kdy Řím držel nad světem velkou pěst.

Po poledni jdeme na Soluň. Město odkopané ze země. A zase se člověk musí vzchopit, aby zapudil myšlenku na dobu kamennou.

Ještě na přístavišti kupuji litr „Prošku.“

Když jsme večer nasedli do vlaku k zpáteční cestě, dal jsem každému mého vína „líznout“. Byl jsem pak svědkem jak kaž- dý jeden proklínal mě i víno, jak se potili. — A s děvčaty, po tom víně, byl hotový kříž...

To bylo víno!

Po nějakém čase jsem pak op- pustil Jugoslavií.

ch pu. Druzi se směj! Ironie... Krajan myslí, že Rakousko a ČSR. je totéž.

To nebyl jeden, to bylo více p dobných případů. Někdy jsem se sž zlobil nad těmi vědmom- stmi. A což teprve incident Če- koslovensko-německý. To teprve bylo — mnohokráté mi přinesli zprávy, že už je vojna a p. Vyvracel jsem vše jak se dalo, ničastěji jsem poukaz- val na „Kr. L.“, aby si je kaž- dý takový přečetl.

Mnoho se psalo, pře- a bude psáti, ale málo se v té věci změn: „Česká palice, tvrdá pa- lice.“

To všechno se musí přežít, možná, až mladí nastoupí, že bude jinak, neboť dnes je jiný duch, jiné poměry. — Starší již nezměníme. Musíme pouze hledětí pokrd je v našich si- lách, mládež věští v duchu dnešní doby a to se může da- (Dokončení na str. 5.)

Jen chtít...

(Dokončení)

Události posledních měsíců nám daly dosti zkušenosti; se dí společnost, krajan sedí na proti mně, mluví se o špacíru Hitlera na Rakousko. Chvilí noslouchá, pak vzdychne a po- kvívá hlavou: „Jo, jo, to se tam Češi mají z; a co teď dělá pres. Beneš? ptá se mne. Já na něho valím oči; „Co s tím má co dělat p. pres. Be- neš?“ „No, že už teď není pre- sidentem“, odpovídá. Teprve

pekně se ustrojíte, připravte hudbu, udělejte hostinu; pak přijede pan P....., nakomanduje aby to všechno „zklapli“ (ovšem bez hostiny) a je hotovo! Bájecný nápad, jenom že nejde našinci nijak na rozum, jakým právem si může dovolit nějaký pan redaktor P..... aby připravoval lidi o dra- hocenný čas, aby je vyhánil od denní práce a aby těm lidem činil zbytečné výdeje! A pak, ctěný pane redaktore, podle toho všeho co bylo na rozkaz předem připraveno, chcete veřejnosti podat nezkraslený obraz o životě volyňských Čechů? — Nemůžu si pomoci, ale já si skuteč- ně nedovedu naše české děvče dobře představit, jak jde v národním kroji a ne- se čuňatům svačinu, ani českého šohaje, jak v onom kroji oře neb kydá hůň. To patrně Pámbu obdařil takovou obrazovtorností pouze pana P....., kterého se ny- ni můžeme pouze zeptat: Víte, pane, jaké jsou to kontrasty: hudba, kroj- vané skupiny a hostina s černým všedním životem na naší české vi- sce? Asi solva, proto se na to někdy tise přijde podívat.

Mluvími-li zde o hostině, která byla připravena pro delegaci z ČSR, a že takovýto jednáním bylo onoho českého vohátnosti zneužito, pak netvrdím, že se ho jinému u nás nemůže dostat. Naopak, vítáme každého, nesmí tu však býtí použito lsti. A proto, pane P....., podruhé si to hodně rozmyslete, protože na takové věci se honem nezapomíná. A nejste dosud ani tak příliš star, abyste ne- musel pamatovat na zadní kolečka.

Volyňští krajané, pláte se ještě kde mají kořen ty všechny pohádky o českém ráji na Volyni?..

OD TÝDNE K TÝDNU.

Celé městečko vyhořelo.

V městečku Zolčivce (okres Janovský) na lubelčické vypukl oheň, který ztrávil 112 obytných domů a několik set hospodářských staveb. 700 osob zůstalo bez přístřeší. Ztráty činí půl milionu zl.

Padělal knížku PKO.

Okružní soud v Lucku odsoudil A. Wojciechowského z Rožyše na půldruhého roku vězení za padělání knížky PKO. Wojciechowski, jenž měl na knížku PKO uložené 2 zloté tuto částku předal na 2410. — zl. Na tuto knížku pak v Lucku vyzvedl 100. — zl., v Rožyši 300. — zl., v Kostoponu 100. — zl. a v Rovně, kde byla celá aféra odhalena 100. — zl.

Soud nad 46 sedláky.

V nejbližším týdnu se rozpouče v Rovně veliký komunistický proces 48 ukrajinských sedláků, obžalovaných pro vedení podvratné akce.

Smrt za smrt.

V Dubně byl odsouzen jistý čeledín G. Bučkovski k trestu smrti pověšením za zabití své hospodyně L. Zavadzké a těžké zranění její sestry. Vraždu provedl Bučkovski v souvislosti s domněnkou, že jeho chlebočárky má uschovanou většinu peněžní částku. Zločinec však našel pouze 17. — zl.

Oběť Styru.

Strážník z komisariátu v Lucku J. Puch dostal při koupání ve Styru srdeční křeč a utonul.

Metropolitá Dionizy, činník pravoslavné církve byl návštěvou v Rovně.

Hodža o Slovensku a Československé republice.

Na svatodušní pondělí konal se v Bratislavě velkolepý rolnický den, jehož se zúčastnilo na 100.000 slovenských rolníků. Teto mohutné manifestaci byl přítomen min. předseda dr. Milan Hodža, který ve svém proslovu mimo jiné řekl: „Jestliže tedy nějaké připomínky a poznámky proti čl. státu odznel pod

nikdy nevrátí pro Tebe. Ptáš se mě pak, zda věřím v ideální lásku, takovou která by nikdy nezhasla. Povím Ti přímo, že mám trochu jiný pojem o lásce než Ty, a že v trvalost takové lásky, jakou Ty sis vysnila, nevěřím. Život není pouze románem a proto nemůžeš brát za příklad ty „ideální“ lásky z těch mnoha milostných románů, které jsi přečetla. Řikáš, že čekáš na společníka, s kterým bys ruku v ruce šla nerozlučně celým svým životem, který by Tě plně pochopil a byl Tvým upřímným přítelem. Neivíce postrádáš pochopení u lidí a proto se jich vzdaluješ a čteš knihy, které tě přenášejí do jiného, lepšího světa.

Píšeš mi, že kdybys věděla, že rozumím Tvým touhám a s Tebou cítím, že by to přineslo velkou úlevu Tvému srdci. — Ovšem, docela jačně si uvědomuji, jaký jest Tvůj vnitřní stav; jsme přece stejně mladý a jako jiná děvčata máme svoje touhy a ideály. A také já Tě o něco požádám — odpověz sama sobě upřímně

zodpovědnosti slovenské lidové strany, nechtě je jasno všem v republice, ale i v celé Evropě, že slovenská lidová strana má sice právo hovořit za své voliče, ale nemá právo hovořit za slovenský národ. Slovenská většina ta je tu dnes tak, jak ji před sebou vidíme. Slovenská většina jsme my tu, vy a já.

Manifestace milionu polských sedláků.

V Polsku se konaly o svatodušních svátcích schůze zemědělské (lidové) strany, jichž se zúčastnilo na milion osob. Na schůzích byl předložen návrh na vypášení voleb do obcí.

Slet volyžského Sokola v Mirohošti

nebyl vojevodským úřadem povolen, přý obavy před možností porušení veřejného pořádku.

Nový školní kurátor.

V Rovně nastoupil svůj úřad nově jmenovaný kurátor školního volyžského okresu Severin Maciszewski.

Volby v Č S R.

12. června následovala v Č S R. třetí etapa voleb do obcí. V tomto dni se odbyvaly volby v 3829 obcích, z čehož v 2560 o československé většině, v 891 německé, v 5 polské a v 363 maďarské. Průběh voleb byl normální, aniž došlo k nějakému incidentu. Nejvíce postčila své posice vládní koalice, event. agrární strana a národní socialisté.

Tisková oprava.

Tentokrát se u nás zařadil sazečský šotek tak, že v 5. bodu našeho návodu v soutěži vzniklo ze slova „odběratelů“ chybně „oděratelů“.

Jen chť.

(Dokončení ze str. 4.)

řítí jen tam, kde je „Sokol“, SČM, a kde se hodně čtou a předplácejí naše „Krajanské Listy.“

J. V. Mojdl.

Věra.

Trochu parády.

Je ustáleným zvykem v sel-ském hospodářství, že příjem za drubež, vejce, mléko a mléčné výrobky náleží hospodyně k libovolnému užití. Z těch peněz pořizují mladé hospodyně výbavečky pro očekávaná novorozeňátka a prodávají výbavy pro dorůstající dcery. Koušek pro kousku nakupují, aby si jejich na každý gros opatřený pantáta ani nepovšiml, nebo by hned myslel, že má marnotratnou ženu, která peníze rozhazuje zbytečné věci. A přece musí být pro dcery na vdávání přichystaná výbava. Stejně je nutno pěkně je oblékat, to už tak patří k mládí, přesto, že nekrasnější ozdobou každého mladého děvčátka je zdravé, urostlé tělo a skromné, přirozené chování. Ale mnohdy táfnek by neřaději, aby na dcery rostků rostlo pěť jako na ptactvu nebeském. Okřídí každý nový šáteček, každý fěrtoušek, který na nich spátí a je to dcery i s maminkou ustaranou,

Oznámení.

Správa České matice škol-ské oznamuje, že v záležitosti X. Vsesokolského sletu roz-salala všem zájemcům patřičná oznámení v nichž se sdělovalo, že se sletu může zúčastniti 80 osob; byly rovněž sděleny veškeré další informace ohledně sletu.

V poslední době však ČMS obdržela další informace a die-ních celá záležitost sletová vy-padá jinak, a sice takto:

Sletu se může zúčastniti pouze 40 osob a nikoli 80, jak bylo dříve oznámeno. Pas pro každou osobu zvláštní (společ-ný pas nebude) na dobu jed-ný ho měsíce bude státi zl. 40.— plus kolokvny zl. 7. 70 tedy úhrnem zl. 47. 70. Cestovné do ČSR a zpět bude státi ko-lem 80.—zl. Úhrnem cestovné a pasové výlohy budou činiti 127. 70 zl.

Ubytování v Praze může bý-ti společně bezplatně aneb v hromadných ložnicích prazd-ní nové péče za poplatek Kč 5— denně (za noc). Strava a jiné výlohy nejsou započítány a každý jednotlivec si je hra-dí libovolně.

Ceny vstupenek k stání na jeden hlavní den (3. 4. a 5. července) jsou v ceně Kč 20.— 15.—, 12.— a 10.—. Vstupen-ky lze obdržeti v Praze. Poje-dě se v Lucku kolem 28—30. června vlakem přes Lvov, po-hraniční stanici Lavočné a přes Slovensko do Prahy.

Jelikž informace o povolení byly obdrženy tak pozdě, „Banku Rolnego“ třeba v Luc-ku; tenkrát přes hranice mů-šati? Leda, že bys mi na ne-jaké koupil! Tyto jsou staré několik let. To jsi za mnou ještě ani nechodil, když jsem si ty šaty šla...“

Leč i k sobě bývá často tak skoupý. Kdyby mu panimáma čas od času ze svých peněz nekoupila na nový oblek a ne-ubezpečila ho, že dostala látku skoro zadarmo, sém by si to-ho přepychu ani nedopřál, býť by mu byl kabát úzky a no-havice krátké, nevdáno, však se zase přes žně spadne! On rozumí jen vydání za pěknou kobylu k chovu, za býka ze šlechtěného plemene, za umě-lá hnojiiva, za hospodářské stro-je. Zde peněz nelituje a je to tak správně. Jenže těch dru-

ni sletu zúčastniti, zaslal obra-tem pošty Matici v Lucku „do wód osobisty“, potvrzený Sta-rostvem, z fotografie vlastno-ručně podepsané, dále potvrze-ní z gminy nebo magistrátu kde v poslední době zůstává a každý muž ve věku od 21 let do 38 musí si vyžádati v PKU. povolení na výjezd za hranice, které je vydáváno na pockan. Starší muži, ane-bo ti, kteří mají kategorii „C“ toto potvrzení nepotřebují.

Mimo shora uvedených 40 pasů budou ještě vydávány každým Starostvem 14-denní pasy za poplatek 40.— zl. Ty-to pasy budou vydávány bez př-kážek každému, kdo si o ně požádá. Potom se každý může přihlásiti v Matici k spo-lečnému cestování a slevě na dráhách v Československu a Polsku.

Obnos zl. 47.70 a zl. 1.— na legitimaci budíž zaslán Matici prostřednictvím P. K. O, číslo 80.890. Veškeré listiny a peni-ze musejí býti zaslány Matici do dne 18. června (sobota). Kdo do vyznačené doby poža-dované Matici nezašle, nebude moci býti vepsán do seznamu výpravy.

V pádu, kdyby se přihlásilo účastníků více než 40 osob, kdo na slet pojedje bude roz-hodnuto losováním.

Nevylosováním zápisné, ja-kož i obnos na pas a legitimaci bude vrácen zpět.

Každý jednotlivec může se sebou vzíti přes hranice nej-více 200.— zl., kdo by si přál vzíti s sebou peněz více musí je zaslati prostřednictvím „Banku Rolnego“ třeba v Luc-ku; tenkrát přes hranice mů-

šati? Leda, že bys mi na ne-jaké koupil! Tyto jsou staré několik let. To jsi za mnou ještě ani nechodil, když jsem si ty šaty šla...“

Proč by mu kazila náladu a nesarovala snad brouky do hlavy?

Recepty pro kuchyň.

Špekové knedlíky.

Šest žemlí na kostky nakrá-jených osmahneme na slanině do růžova, pak dáme do mísy, přidáme 25 dkg uvařeného a na kostky nakrájěného uzené-ho masa, trochu osmahnuté a sekané petržilky. Osolíme, o-pepíme, vše polejem čtvrt li-trem mléka, do kterého jsme rozkvedlali 2—4 vejce a přídá-me tolik mouky, až dočileme lehké těsto. Z toho naděláme malé kulaté knedlíky, které ve slané vodě uvaříme. Nutno pře-dem jeden uvařit, zda se ne-rozvaří, jsou-li řídké, přidá-me mouku. Příloha: přírodní zelní kyselé.

že hotově pouze 30. — zl. převést.

Hlavní Správa
České Matice školské

Oznámení.

Od 19. června pořádá česká škola ve Zdobunově **výstavku žákovských prací** s přehledem práce školy za 20 let.

Tělocvičná jedn. „Sokol“ ve Zdobunově za součinnosti mužů kvasilovské jednoty pořádá v neděli 19. června t. r. na školním cvičišti **veřejné cvičení**.

Začátek o 14. hod.
O hojnou návštěvu prosí

Výbor.

Listárna redakce:

Pan K. H., Kanada. — Prosim, abyste nám místo básni napsal něco o tom, jak jste se dostal do Kanady, proč jste tam jel a jak u Vás žijí Češi; bude nás to velmi zajímat. Děkujeme.

Josef Kosek:

České veřejnosti Zdobunova a okolí!

Před ukončením školního roku hledíme s důvěrou k příštím, neboť hlas svědomí nás uspokojuje, že mládež nám svěřená dýchala v naší škole skutečným domovem, klidem a pospolitou harmonií. Do školy vstupovali radostně, se zápa-

Prodá se mlýn ve velmi dobrém místě a dobře prosperující. Informace udílí Vilém Pospíšil, **Noviny české, pošta Mlynów** tel. č. 41.

Pan J. V. M. — Vaše domněnky o J. H. jsou správné.

Pisatelka článku „Milá Máňol“ — Prosíme o zaslání Vaší přesné adresy, rádi bychom Vám něco sdělili. Díky.

Upozornění redakce.

V 19. č. „Kr. L.“ jsme uveřejnili seznam sbírek ve prospěch ČMS, kdež mezi dárce je uveden p. L. Lakomý ze Lvova.

Pro vysvětlení uvádíme, že p. L. Lakomý je ředitelem firmy „Melichar — Umrath“ ve Lvově.

Krajane!

Postup v rozvoji našeho časopisu je od čísla k číslu viditelnější, ale mohlo by se podnikat ještě více, kdyby všichni, kdož ještě nezaslali předplatné učinili tak nyní, kdy peněz nejvíce potřebujeme. Jak jde sbírání předplatného v Odborech Č M Š?

nost, zůstane věrna, jak jí kdě-
že čest, víra, hrdost a sebevě-
domí našich otců. Zná do všech
důsledků život svého národa a
čelné zařízenou školu III. stup-
ně. Mnozí se rozhodujete, am
ve všech oborech průmyslu a
budete posílati mládež. Věří-
výroby. Proniká k základům
národní kultury a společenské-
mu postavení. Naučí se pě-
vatí ideu národa, kterou klidem
a statečností dovede strážiti a
zachovávat pro věčnou památ-
ku svých předků. Narodní kul-
tura musí tím hlouběji proni-
knouti do povahy našeho lidu,
aby vznikla v nás pevná vůle,
vypěstěný charakter a odvaha
chrániti drahou památku svých
předků. A toto klademe h'avně
za úkol školy. Škola doved-
la vždy ozdraviti usínající ja-
zyk a vědomí, dovedla vybur-
covati národní kulturu, když
nastalo pomalé kolísání.

Dobrá výchova a povzbuze-
ná národní cítění zachráni náš
zdravý rozvoj, uvrátí klidně
soužití, které často je ka'eno
vlastním nepochopením a ne-
zájmem. A zde mládeži dáva-
ní vodů z čistého pramene. tek.

Nestarať si o národní výcho-
vu děť, bylo by hříchem.
Zdobunovská škola otevírá
již po 21. dveře k novému ro-
ku, záhy zahájí 21. škol. roč.

Mnoho dětí z místa a okolí
prošlo touto školou, která svým
rozvojem se vybudovala na ú-
čelné zařízenou školu III. stup-
ně. Mnozí se rozhodujete, am
budete posílati mládež. Věří-
výroby. Proniká k základům
národní kultury a společenské-
mu postavení. Naučí se pě-
vatí ideu národa, kterou klidem
a statečností dovede strážiti a
zachovávat pro věčnou památ-
ku svých předků. Narodní kul-
tura musí tím hlouběji proni-
knouti do povahy našeho lidu,
aby vznikla v nás pevná vůle,
vypěstěný charakter a odvaha
chrániti drahou památku svých
předků. A toto klademe h'avně
za úkol školy. Škola doved-
la vždy ozdraviti usínající ja-
zyk a vědomí, dovedla vybur-
covati národní kulturu, když
nastalo pomalé kolísání.

Zápis do školy konají se ve
škole nepřetržitě.
„Národ který dal světu Hu-
sa, Komenského a Masaryka
nesmí zůstatí pozadu!“

K nastávající sezoně doporučujeme světoznámé **žací stroje** originál MELICHAR, MCCORMICK A DEERING; pohrabováče, mlátičky, žentoury, pastorky, mlynky, secí stroje, kultivatory, pluh, pařáky, rezačky a jiné hospodářské stroje dodá firma **J. Rektor a Spol.**

v Lucku na Hnidavě.

TOHLE BYLA LEST, PANE REDAKTORE!!!

(Dokončení ze str. 2.)

stupu lidí, pak ovšem v porovnání s touto vískou — tolik návštěvníků tam bývá asi o pouli. A to postací, vždyť byl všední den a tuhle, všichni dali kvinde práci, ustrojili se svátečně a přišli sem. Přišli, aby uvítali hosty z daleka. — Inu, počkají tak půl hodiny, hodinku, až přijedou; pak zase půjdou ku své práci. — Ale tu již čekají hodinu, dvě, tři, čtyři a dosud po nikom ani slohu, alespoň tak každou chvíli hlásí hlídky, které byly vyslány před vískou, „aby to klapalo až přijedou“. Ale neklapalo...

Lidé se již v podvečer začli rozcházet a najednou kde nic tu nic — hosté přijeli, taxikem. Vše se jenom tak narychlo seřadilo a muzikanti nasadili nástroje. Za zvuku hudby páni vystupují z auta; celkem čtyři muži. — Kdo jsou ti čtyři muži?.. Ze staré vlasti?..

A po chvíli trapného vypyatání se dovidám: Starší, tělnatý muž je jeho exelence pan P....., redaktor jisté velké tiskové agentury z Varšavy a další dva mladíci jsou reporterové tytéž agentury, prachobyčejní řemeslní reportéři, kteří se jinak potloukají světem, aby kde co sebrali pro noviny. Čtvrtou osobou byl nějaký pán z Dubna...

Po uvitací řeči následoval pak nástup krojovaných a jeden z pánů reporterů ve vsi důstojnosti namířil svůj fotopřístroj, pak druhý velkomyslně zklapl a — bylo po slavnosti, program slavnosti vyčerpán a vlastní účel návštěvy dokonán. Pak už nic nenásledovalo, leda to, že se šlo na hostinu. Skutečně, ti naši lidé byli ještě po tom všem tak naivní, že je pozvali ke stolu, jako by se domnívali, že teprve zde páni řečejí vyklopit ono poslání, které je tak důležité, že **museli všichni lidé z vesnice k tomu den shánět kroje, den pak čekat a tím ztratit dva dny — dva všední pracovní dny.** A lidé dychtivě čekali co bude dále. Nebylo však nic — páni se najedli, napili a odjeli. Tak, to by byl popis celé této tragikomedie. Ale ještě něco...

Pane redaktore P.....!

Kde jste nechal ty hosty z Československa, kteří měli místo vás přijet? Myslíte si, že na ně ti lidé, jak jen spatřili vaši vznešenou osobu, zapomněli? Myslíte si, že vaše osoba s dvěma reportery nahradila lidem ty hosty z ČSR? Když je tomu tak, vzácný pane P....., pak promiňte, ale musíme říci, že jste se hrozně mylil, protože to bylo na nás přespříliš přáhledné než abychom nepochopili, že ti hosté z ČSR. byli nehoráznou blamáci, nebo lépe, že to byl úskok, lest!

Hele, tak se dělájí reportáže do novin! Krásné, tak nádherné, že se o podobných věcech nezdá ani všemohoucím reportérům v Americe. **Nadiktuje se:**

(Dokončení)

Události posledních měsíců nám daly dosti zkušenosti; se-
dí společnost, krajan sedí na
dí společnost, krajan sedí na
dí společnost, krajan sedí na

Mnoho se psalo, píše a bude
psátí, ale málo se v té věci
změní; „Česká palice, tvrdá pa-
lice.“
To všechno se musí přežít,
možná. sž mladí nastupí, že
bude jinak, neboť dnes je jiný
duch, jiné poměry. — Starší
iž nezměníme. Musíme pouze
hleděti p'ekvd je v našich si-
lách, mládež věští v duchu
dnešní drhy a to se může da-
odpovídá. Teprve
(Dokončení na str. 5.)

**pěkně se ustrojíte, připravte hudbu, udělejte hostinu; pak přijede pan P....., nakomanduje aby to všechno „zklaplo“ (ovšem bez hostiny) a je hotová! Bájecný nápad, jenom že nejde našinci nijak na rozum, jakým právem si může dovolit nějaký pan redaktor P....., aby připravoval lidi o drahocenný čas, aby je vyháněl od denní práce a aby všem lidem činil zbytečné výdeje! A pak, ctěný pane redaktore, podle toho všeho co bylo na rozkaz předem připraveno, chcete veřejnosti podat nezkraslený obraz o životě volyňských Čechů? — Nemůžu si pomoci, ale já si skutečně nedovedu naše české děvyce dobře představit, jak jde v národním kroji a nese čunatým svačinu, ani českého šohaje, jak v onom kroji oře neb kydá hnůj. To patrně Pámbu obdaril takovou obrazovostí pouze pana P....., kterého se nyní můžeme pouze zeptat: **Víte, pane, jaké jsou to kontrasty: hudba, krojované skupiny a hostina s černým všedním životem na naší české ví-
sice? Asi sotva, proto se na to někdy třeba přijde podívat.****

Mluvim-li zde o hostině, která byla připravena pro delegaci z ČSR, a že takovýto jednání bylo onoho českého pohostinství zneužit, pak netrdím, že se ho jinému u nás nemůže dostat. Naopak, vítáme každého, **nesmí tu však být použito lsti.** A proto, pane P....., podruhé si to hodně rozmyslete, protože na takové věci se honem nezapomíná. A nejste dosud ani tak příliš stár, abyste nemusel pamatovat na zadní kolečka.

Volynští krajané, ptáte se ještě kde mají kořen ty všechny pohádky o českém ráji na Volyni?..

Žena a domov

Milá Máno!

Těším se, že jsi si na mne vzpomněla a že si zase budeme dopisovat, ačkoliv posledně jsem to byla já, která naši korespondenci přerušila.

Dobře rozumím tvým starostem a smutku a z celé duše ráda bych ti ulevila. Prosim tě proto, abys přijala má slova tak, jak já Ti je píši: plně v ně věřím a proto nestrácím duchapřítomnost i když obloha nad mým životem bývá chmurná a obklopuje mě nepřehledná mlha. To víš, teď vidím, že ty chmurné dny mého života nebyly tak tragické, jak jsem je tehdy vnímala, ale pro mne nesly právě tolik utrpení, kolik jsem si ho naměřila. Tím jsem vlastně přišla k tomu, o čem Tě chci přesvědčiti:

Svět je pro nás takovým, jakým jej vidíme; máme si samy budovati svůj osud, nemarniti čas a energii na čekání až budeme mít to a tamto, ale žít tvůrčím životem s pevnou vírou, že zaleží na nás samých, abychom byly šťastny.

Píšeš mi, že pro Tebe slunko již nezasvitne, že nenálezáš pochopení ani doma, ani jinde, že chceš, aby všechno bylo jak nejlépe a zatím Tě všechno zklamalo; že toužíš po ideální lásce, ale Tvé tuhy jsou marné — ona se už nikdy nevrátí pro Tebe. Ptáš se mě pak, zda věřím v ideální lásku, takovou která by nikdy nezhasla. Povím Ti přímo, že mám trochu jiný pojem o lásce než Ty, a že v trvalost takové lásky, jakou Ty sis vysnila, nevěřím. Život není pouze románem a proto nemůžeš brát za příklad ty „ideální“ lásky z těch mnoha milostných románů, které jsi přečetla. Řikáš, že čekáš na společníka, s kterým bys ruku v ruce šla nerozlučně celým svým životem, který by Tě plně pochopil a byl Tvým upřímným přítelem. Nevíce postrádáš pochopení u lidí a proto se jich vzdaluješ a čteš knihy, které tě přenášejí do jiného, lepšího světa.

Píšeš mi, že kdybys věděla, že rozumím Tvým touhám a s Tebou cítím, že by ti přineslo velkou úlevu Tvému srdci. — Ovšem, docela jasně si uvědomuji, jaký jest Tvůj vnitřní stav; jsme přece stejně mladý a jako jiná děvčata máme svoje touhy a ideály. A také já Tě o něco požádám — odpověz sama sobě upřímně

na tyto otázky:

„Jsem nepochopena lidmi, snažím-li se pochopiti já je? Co mají lidé pochopiti ve mně? Čím se liším od jiných děvčat? Čtu romány, které obhacují moje myšlenky — jsou ony tvůrčí? Jde, za svou myšlenkou čín? Kniha přenášá mě do „nového, lepšího světa“ snažím-li se ten „můj svět“ realizovati, aby v něm mohli žít také druzí? V čem je smysl života? Čekám na společníka mého života, mám mnohé požadavky — co dávám já? Byla bych já pravou společníci? Nemarním čas na pouhé snění? Špatný rozmar, není-li to jakýsi druh lenosti, v které si naše přirozenost libuje?...“

Už to tak bývá, že nemáme vždycky stejnou náladu, není to ani možné, ale věřím, že můžeme si utvořiti svou povahu. Proto když přicházejí na mne špatné rozmary, připomínám si jednu povídku, kterou Ti na ukončení svého dopisu povím: byla mladá dívka, sirotek na dědině, jež nejednou bývala hladova a měla pramálo příčin k radosti, ale přeto byla vždycky tak veselá a přívětivá, že celá ves na ní lpěla jako na královně. Když popovídala brala se silnicí, vybíhalo za ní děti, dospělí stávali ve dveřích, nemocným otvírali okna a kdekdo hleděl za ní.

Věra.

Trochu parády.

Je ustáleným zvykem v selském hospodářství, že příjem za drubež, vejce, mléko a mléčné výrobky náleží hospodyně k libovolnému použití. Z těch peněz pořizují mladé hospodyně výbavečky pro očekávaná novorozenátka a později výbavy pro dorůstající dcery. Kousek po kousku nakupují, aby si jejich na každý grč opatrný pantáta ani nepovšiml, nebo by hned myslel, že má marnotratnou ženu, která peníze rozhazuje zbytečně věci. A přece musí být pro dcery na vdávání přichystaná výbava. Stejně je nutno pékně je oblékati, to už tak patří k mládí, přesto, že nekrasnější ozdobou každého mladého děvčátka je zdravé, urostlé tělo a skromné, přirozené chování. Ale mnohý tatínek by neřadil, aby na dceruškách rostlo peří jako na ptactvu nebeském. Okřídí každou novou šáteček, každý fěrtošek, který na nich spatří a dcery i s maminkou ustaranou,

musí stále vymýšlet nevinné lži, od koho to neb ono darem dostaly, jen aby byl svatý pokoj v domě. A což teprve, nosí-li dcery klobouk! Nic tak otečím do očí nepadá, jako on! „Už máš zase novou renčák na hlavě? Zda se mi, že už je to za tento rok pátej!“ hartuší pantáta. „Abyste mne, ženské, nepřivedly na mizinu s tou svou blažnou módou! Já nosím sváteční klobouk už osmý rok a ten pro všední den mám také už nějakých šest let.“

Dceruška musí tatínka umět přesvědčit, že její klobouk je také stále týž, že si jej pro změnu přebarvila a narazila na levé ucho, když jej už po dva roky nosila na pravém, nebo že si jej obrátila zadní půlkou dopředu. Po straně si s maminkou povzdychnou, co jich trochu té parády stojí přemýšlení a počítání a úzkostlivé opatrnosti, jen aby tatínek nic neviděl a nevěděl, aby se darmo nezlobil. Tak by v neděli také rády kuřátko smažné nebo s nádivkou pečené, či na paprice — co se jim našlo užil než tak daleko kuřátko dorostla! — ale připraví jen tatínkovi a samy se spokojí s buchtou, jen aby se víc odprodalo, aby měly peníze na ty drobné výdaje.

Málokterý otec dává rád ze svého příjmu dětem na oblečení, neřku-li dětem na parádu. Prohlédne si děti od hlavy až k patě a nejspouze jejich šaty samá záplata, neuvěř. To tak, aby mu přišla dcera, že by ráda šňůrečku koráček na krk! A což teprve maminka, že by potřebovala nějaké nové nedělní oblečení, že ty černé šaty, které dostala při nejmladším dítěti k úvodu, už jsou sluncem do zrzava vybledlé! Ne, ne, pro takové zbytečnosti pantáta pochopení nemá, vybledly staré šaty, vybledly by i nové. Škoda peněz! Jaképak parády uvdané ženy? To by si vyprosil!

Leč i k sobě bývá často tak skoupý. Kdyby mu panimáma čas od času ze svých peněz nekoupila na nový oblek a neubezpečila ho, že dostala látku skoro zadarmo, sám by si toho přepychu ani nedopřál, byť by mu byl kabát úzky a nohavice krátké, neviděno, však se zase přes žně spadne! On rozumí jen vydání za pěknou kobylu k chovu, za býka ze šlechtěného plemene, za umělá hnojiva, za hospodářské stroje. Zde peněz nejlítuje a je to tak správné. Jenže těch dru-

hých věcí, na něž jen panimámy pamatují, je také třeba, nemá-li být život poustí.

Proto nechť jim hospodáři nezavídí jejich příjmu za mléko, vejce a drubež. Mají ty peníze tolikový účel a na sebe starostlivá panimáma nyslí už naposledy, když už každý člen rodiny má vše potřebné. Je každé ženě vrozena touha po kráse, chce mít pěkně upravené děti a útulnou domácnost. Sama si také ráda hezky chodí i když už mladá není, což je jí jen ke cti.

K tomu všemu je potřebí menších i větších vydání, na něž však statek nezajde, ani chalupa. Není ještě marnotratnictvím, koupí-li matka dospělým dcerkám na dvoje, třeba šaty do roka, tím méně, doveďou-li si je samy ušít.

Nerazumné by jen bylo, kdyby dcery vedla k přemrštěné parádovosti, takže by se stala jedinou výplní jejich života, až by nedovedly ani na nic jiného myslit.

Ale naše selské dcerušky dovedou urazit také kus poctivé práce a najednou až překvapuje u většiny z nich vážné nazírání na život hned v mladistvém věku. Až se vdají, budou z nich nejlepší a nešetrnější hospodyně a budou-li už muset p řízovat nějakou tu parádu, věrte že to budou dělat jako jejich maminky. Koupí potají, aby pantáta nevěděl, aby ho srdce nebolelo nad marným, podle jeho názoru, vydáním, a zptá-li se přece: „Ty máš nové šaty?“ vytasí se ženuška s pohotovou odpovědí: „Nové šaty? Leda, že bys mi na nějaké koupil! Tyto jsou staré několik let. To jsi za mnou ještě ani nechodil, když jsem si ty šaty šila...“

Proč by mu kazila náladu a narušovala snad brouku do hlavy?

Recepty pro kuchyň.

Špekové knedlíky.

Šest žemlí na kostky nakrájených osmahneme na slanině do růžova, pak dáme do mísy, přidáme 25 dkg uvařeného a na kostky nakrájeného uzeného masa, trochu osmahnuté a sekané petržilky. Osolíme, opepříme, vše polejem čtvrt litrem mléka, do kterého jsme rozkvedlali 2—4 vejce a přidáme tolik mouky, až dočlame lehké těsto. Z toho naděláme malé kulaté knedlíky, které ve slané vodě uvaříme. Nutno předem jeden uvařit, zda se nerozvaří, jsou-li řídké, přidáme mouku. Příloha: přírodní zelí kyselé.

Volynský ZEMĚDĚLEC

Jak zachránit stromy ohlodané od zvěře.

Jednalo se o tři jabloně, jejichž pně byly v průměru asi 15 cm. Tedy o vzrostlé stromy, jejichž uhynutí značí už značnou škodu. Stromy tyto byly ohlodány myšmi už pod zemí víc jak 1 dm a nad zemí kolem 30 cm úplně na celém obvodu. Letorosty byly už značně zavadlé, tedy zkrátka byla neodvratná. Po svátcích velikonočních loňského roku jsem provedl ošetření: zarovnal jsem od zdravého okraje ohlodané kůry kruhovým řezem pod i nad zemí, nařezal jsem si roubíky z libovolných jabloní zdravých asi o 4 cm delší, než byl ohlodaný pás, seřzl jsem je stejně na obou koncích a tyto jsem správně naštepoval za kůru jak dole, tak i nahoře. Roubíky sázel jsem těsně jeden vedle druhého kolem dokola, takže na jeden strom jsem jich spotřeboval 30 až 50, podle tloušťky pně. Kolem seříznuté kůry jsem rouby zatřel štěpáckým voskem a prostředky

převázal lýkem, aby rouby neodstávaly. Tato manžeta roubů, podle mého soudu, měla tvořit můstek po kterém se měla dopravovat míza přes zničenou tkáň do koruny. Čekal jsem dychtivě na výsledek. Za 12 dnů byl stav stromů takový: Pupeny v koruně oživily, nalily se a kůra už není zavadlá, nýbrž čerstvá, prosáklá mizou. Postižené stromy rostou již jako ostatní v této době. Rovněž tak roubíky. Nařezali se kůra stromu, vytéká z ní míza. Další postup růstu představuji si tak, že rouby srostou navzájem i ke stromu a jejich kůra nahradí původní zničenou kůru stromu. Toto lékařské ošetření je sice pracné, ale jistě odůvodněné a účelné u vzrostlých, jinak zdravých stromů. — Přeji plný zdar a úspěch všem, kteří po mně budou stromy, podobně poškozené, navrženým způsobem ošetřovati. Jan Palcar, rolník.

Poradna

Dotaz: Žádám o radu, jak

nejjistěji čelit červivosti třesní, která mi působí značné škody v sadu sousedícím s lesem, s půdou hlinito-písčitou. Zkoušel jsem různé prostředky, stromy pravidelně obrývám na zimu, dosud bez výsledku.

Odpověď: Podle dosavadních zkušeností proti vrtuli třesňové se nejlépe osvědčily, v předpokladu, že není nebezpečí jejího náletu ze sousedních třesňovek, preventivní zákroky, které již částečně provádíte. Nestačí však jen obrývání stromů v malých místech, nýbrž orání celého pozemku v sadě, nebo důkladné vláčení ostrými bránami (v malém železnými hráběmi) po předech zimrhození ohnivého kámitu, aby se spadlých, červivých třesňových vylezle larvy vrtule byly poškozeny mechanicky bránami a leptavým účinkem kámitu.

Nenechte žádných plodů třesní na stromech po sklíni. Velmi dobře se uplatní v třesňových sadech ovce, které nejen že seberou každou spadlou, tedy i červivou třeseň, ale při pastvě, isouce v hustém stáde, rozšnou larvy vrtule třesňové buď hned, jakmile s plodem na zem spadly, nebo když se zakulily na povrchu nebo v nepatrné hloubce půdy (0,5 cm až 4 cm) Protože prý (někteří entomologové to popírají) vrtule třesňová klade vajíčka i do plodů dřevšťalu a loniceru, dlužno tyto dřeviny ze sadů a zahrad odstraniti.

Zpěvné ptačtvo zničí mnoho larev vrtule vyzobáváním z plodů nebo jejich sbíráním na zemi. Také drůbež, zvláště kuřata, se tu dobře uplatňují.

Podle praktických poznatků, že vrtule napadá nejvíce sladké a měkké třesně, przději zrajejší a plně dozrálé více než rané a nedozrálé, možno i vhodnou volbou odrůd třesní a dobou seřezání předcházeti jejich červivosti.

Postřik kontaktními jedy nemá mnoho naděje na úspěch.

Dotaz: Před 7 lety jsem vysadil 19 jabloní Boskoopského, které, ač jsou dobře ošetřované a hnojené, sice pěkně rostou, avšak dosud nerodí.

Z jakého asi důvodu švestka, šlechtěná na myrobalánu, v plném vzrůstu během června zašla.

Odpověď: Jabloně Boskoopského, štěpené na pláňeti, jsou známé svou pozdní plodností (někdy až po 15 roce) a proto musíte mítí trpělivost. Zato se Vám pak odmění vyvinuté

stromy krásným ovocem.

Švestka zahynula v červnu pravděpodobně následkem náklady houbou mcnilii. K ochraně proti ní stříkejte švestkové stromy přípravky sivnatými.

Žatecká chmelná zpráva.

V uplynulém týdnu byl na žateckém trhu chmelném obrát asi 100 centů chmele, jinak průběh trhu byl klidný. Ceny žateckého chmele jsou nezměněné a pohybují se v rámci

Kč 825. — až 925. — za 50 kg. Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala do dneš 72.367 žoků v čisté váze 173.309 cel. centů á 50 kg žateckého chmele.

Dík příznivému počasí chmel rychle rostl a mohl býti z velké části zaveden. Ze škudců se vyskytuje místy ještě dřepčík a v údolních polohách se objevuje okřídlená mšice. V minulém týdnu dostavily se opětne vydatné deště, které mnohde přerušily přípravání a přikopávání chmele.

J. V. Mojl:

Z dojmů cyklisty.

(Dokončení ze str. 3.)

zahradou se valila řeka. Kalné vody, zpěněné ještě včerejší bouří, svítily na slunci, o břeh se otíraly, spěchaly dál.

Vešel jsem do světnice. Byla tam babička sama. Tíse sem tam šuškala, dívala se nespěle, jaksi vyděšeně; po ostatních ani slovy Neptal jsem se na nic, poděkoval jsem za nocleh, položil na stůl 2 sl. a odejel jsem. Všechno tam na mne padalo.

A když jsem jel teď zas podle řeky a vzpomínal na vše, co jsem viděl a slyšel, do mých myšlenek víc a více se vtírala pěnicí se řeka. Ale zdála se mi tak nějak laskavá, konejší vá a milosrdnější, než celé to pokolení lidské, jež se obohacuje vircu v Boha a náboženstvím, vidělaností a podobnými etickými prameny a zatím v něm řve divočina těch prehistorických lidských tvorů...

Dojžděl jsem k více, kde jsem včera chtěl být, když mluvo pozornost upoutal zástup lidí, shluknutý na břehu řeky, jež od silnice poněkud odeběhla. Tušení, hrozné tušení mnou zalomcovalo. Rychle, jako blesk seskrčil jsem s kola a šel ke hloučku lidí.

Ano, mé tušení bylo správné, ležela tam v louži vody, taková, jak jsem ji včera viděl, tak mrtvolně bledá. v náručí pevně svírala dítě. — Lékař právě od ní povstal — nebylo pomoci, ležela několik hodin ve vodě než ji náhodou našli lidé a vytáhli; byla zachycena o kořen mohutné vrby.

Ach ano! Ležela několik hodin ve vodě...

Čtete, předplácejte a rozšiřujte „Krajanské Listy“

Všichni kupujeme u firmy

G. VUGMEJSTER,

ROVNO ul. 3-Maja 129.

Poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. VUGMEJSTER své komisní sklady a jmenovitě:

- 1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
- 2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
- 3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
- 4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Grzegowski & Sp.
- 5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků ŽIRARDOVSKÝCH závodů jako: plátina lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5.— zl. za metr. Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožesin a hotových kožesinových facon, a to: pižmových, fokových, hříběcích, teletinových, krtkových, murmových a j.

Ceny nejnižší!

ČESKÝ OBCHOD

se střížním a galantním zbožím

Kanefasy, purpury, zástěry, prádlo, satové látky a jiné. Barvy trvalé! Ceny stálé!

Vše v nejlepší jakosti u firmy

V. VOLANSKÝ

Zdolbunov, ul. Narutowicza 6.

NAJWIĘKSZA W POLSCE

FABRYKA OBUWIA

WYRABIA OBUWIE:
SKÓRZANE
GUMOWE
PŁÓCIENNE
SPORTOWE
ORTOPED.
ZDROWOTNE

**ZATRUDNIA 1500
POLSKICH PRACOWNIKÓW**

**SKLEPY SPRZEDAŻY
WE WŚYTKICH
MIASTACH POLSKI**

POLSKA SPÓŁKA
OBUWIA S. A.

Rata FABRYKA W CHEŁMKU
(WOJ. KRAKOWSKIE)

Veselý koutek.

Šetná.

Chicažská herečka vešla do advokátovy kanceláře a oznámila mu, že se chce dát rozvést.

— Dobra. Provedu váš rozvod za obvyklých podmínek.

— A jaké jsou vaše obvyklé podmínky?

— Pět set dolarů.

— Ne. Tolik nedám. Za sto dolarů jsem ho mohla dát zastřelit.

Nenechá domluvit.

„Porád jenom šaty, šaty, šaty! Což neumíš o jiném mluvit!“

— „Ale ano, umím. Ty mne však nikdy nenecháš domluvit! Potřebuji také klobouk, plášť, střevíce...“

TOVÁRNA A SKLAD HOSPODÁŘSKÝCH A MLÝNSKÝCH STROJŮ BRATŘI POSPÍŠILOVÉ

ZDOLBUNOV Telefon: č. 66.

**Generální zástupitelství továren:
WICHTERLE & KOVÁŘÍK
v Prostějově.**

ŽACÍ travní a obilní stroje, pohrabovače. MLÁTIČKY obyčejné a čistící, vylušťovače jetele, šrotovníky, žentoury, pastorky, řezačky.

MOTORY: naftové, petrolejové a na nassávaný plyn.

UNION, akc. strojírna a slévárna, České Budějovice.
Úplné zařízení mlýnů.

OPRAVA strojů ve vlastních dílnách.

Máme na skladě pálené tašky červené na pokrývání střech. Můžeme dodat na každou stanici vagonové od 5.000 do 10.000 kusů tašek. Je to nejlepší krytina, nebojí se ohně, krup i mrazu.
Náhradní součásti do všech značek žacích strojů.

Dětské divadlo ve Zdobunově.

29 května se hrála mladá česká škola v sále K P W. výpravnou hru „O paleček“. Bývá zvykem, že škola má podobky jsou vždy do vši přenosti navučeny a také provedeny. I tato hra nezůstala pozadu. Všechny výstupy tvořily souvislý celek. činily do em skutečnosti. Všichni žáci řádně vžili se do svých úloh a mnohé scény tvořily roztomilé obrázky. Barevné efekty zvyšovaly dojmů a daly hře ráz pohádky. Výprava hry byla dost nákladná, ale působila přesnými kroji velmi pěkně na obecenstvo které nevycházelo z obdivu neustále sřídajících se scén, v nichž propřelal se velmi působivě etický cíl divadla. Scéna byla často naplněna trapaslky, vřlami a zase pozemskými bytostmi v n ustálém zápasu mezi sebou. V životě jest potřeba svědomitých a přesné svých povinností plnicích lidí. Po odpykání trestu nastává náprava a šťastný běh života s lepší vyhlídkou na zítřek.

Hra byla vzorně navučena, proto mohla odpádnouti nápo věda, jež každé divadlo dove den hyzdit. Učitelskému boru velmi ochotně přispěli pomocí sl. Julča Křížková doprovodem zpěvů a p. Jan Strěnský lčením a doplnkem výpravy scény. Správa školy projevuje jim za ochotu velký dík. Škola neustále dokazuje že žije novým duchem, smyslem pro povznesení společenských vlastností a výchovy. „Mládež naše bude taková, která ji dovedeme vychováti“. K—sk.

Celé Volyni jsou známa
nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru
V. ZEMANA
v Lucku

Specialita pivovaru
„SAKURA“

Doporučuj všude
tohoto českého podniku
znamenitý mok.

REKLAMA JE HYBNOU PÁKOU OBCHODU.

CENY OBIÍ.

Záznam rovenské obilní bursy.

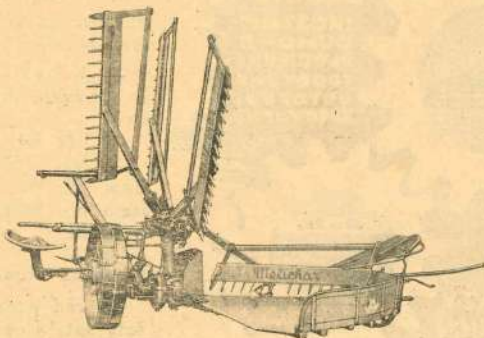
Žito I.	zl. 19.75	za 100 kg.
Žito II.	„ 19.25	„
Pšenice	„ 26.—	„
Ječmen piv.	„ 15.—	„
„ obyč.	„ 15.—	„
Oves	„ 18.75	„
Řepák zim.	„ —	„
„ let.	„ —	„
Vikev	„ 15.—	„
Hrách polní	„ 24.50	„
„ Viktoria	„ 29.—	„
Sem. jet. č.	„ —	„

Nekupujte, pokud jste se neinformoval u nás a nechybíte!

CZESKA SPÓLDZIELNIA ROLNICZO - HANDLOWA W RÓWNEM (ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO V ROVNĚ)

Ul. 3-go MAJA 149.

TELEF. 533.

oznamuje, že již došly z BRANDYSA u.[L.
Československo MĚLICHAROVY

žací stroje

lehké, tiché, důkladné a spolehlivé v práci, nejnovější konstrukce, s olejovou lázní, ocelovým válem, hermeticky krytou nábou, na malém polním kole a patentovaným k rámu přístrojem na okamžité sundání kola a patentovaným věncem (patent Nr. 18711.) Všichni kdož si stroje předem objednali a také ostatní zájemci o ně zveme k odebrání si strojů a prohlídce na skladě v Rovně.

U p o z o r ň u j e m e ,

že v roce minulém nehledě k hojně zásobě nestačilo nam ŽACÍCH STROJŮ a mnozí zájemci, kteří se přihlásili ke koupi až přede žněmi, již stroje si u nás koupiti nemohli, neboť byly vyprodány ještě přede žněmi.

Pospěšte si proto se zakoupením strojů.

Na koupené stroje vydáváme tovární záruku.

Ceny a podmínky pro každého zájemce přijatelné.

Sklady: v Rovně ul. 3 go Maja Nr. 149., v Zdobunově ul. Narutowicza Nr. 8. (u pp. Otmara a Kloučka), ve Volkově (u p. Vl. Mračka), v Kvasilově (u p. Vl. Nahlovského)

JEDINEČNÁ PŘÍLEŽITOST naskytá se prozíravým hospodářům!!!

Došla právě z továrny z JIČINA

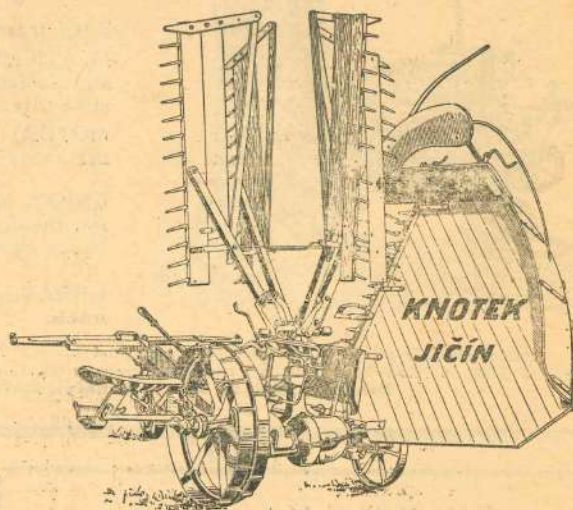
z Československa zásilka

nejnovějších

KNOTKOVÝCH ŽACÍCH STROJŮ

s olejovou lázní, ocelovým válem, kuličkovými ložisky,

S TOVÁRNÍ ZÁRUKOU do skladů staré solidní firmy.

RUDOLF JOZEF a spol, v Zdobunově, ul. Kościelna č. 7. (vedle Kasy Skarbowej)

MOTORY LORENZ a jiné zahraniční stroje za levné likvidační ceny.

CHMELOVÉ motyky (kracle) zvláště levné.

Navštivte nás, vyhovíme a jako vždy Vás plně uspokojíme! Neodkládejte s nákupem, neboť přívoz strojů jest dovolen jen dle kontingentů.

Originální součásti k žacím strojům.

Krajanské listy, týdeník československého lidu v Polsku. Vydává Josef Foitík v Lucku, Włodzimierska 66a. Tiskem vlastním. Předplatné v Polsku: ročně zl. 10.—, na půl roku zl. 5.—. Do Ameriky zl. 15.—, ročně. Ceny oznámení: celá strana zl. 120.—, půl strany zl. 60.—, čtvrt strany zl. 30.—. Drobná oznámení 10. gr. za slovo.

Odpovědný redaktor: Josef Foitík. Šéfredaktor: Josef Rejzek.

Drukarňa Józefa Foitika, Luck.